

Prenočišče v Granadi.

Romantiška opera v dveh dejanjih.

Spisal K. baron pl. Braun. Uglasbil K. Kreutzer.

Poslovenil

Jožef Cimperman.

Priredil E. Gangl.

Izdalo in založilo

Dramatično društvo v Ljubljani.

V LJUBLJANI.

Natisnila „Narodna Tiskarna“

1893.



Osebe.

Gabrijela.

Gomec.

Lovec.

Grof Oton.

Ambrozijo, star pastir, stric Gabrijeli.

Vasko }
Pedro } pastirja.

Dvorjani. Lovci. Pastirji. Pastarice.

Čas : Sreda 16. stoletja.



Prvo dejanje.

Št. I. Arija.

Gabrijela.

Ker se vse mi je odvzelo,
Ni v pastirjev me družbó,
Še golobče moje belo
Orel je raztrgal smelo
V mojo žalost prebridkó.
Dar ljubezni ta pobožni,
Ki mi ga je on daríl,
Vsa tolažba mi otožni,
Zaklad moj je ž njim miníl.
Ko sem ptico ljubkovala,
Bol zamrla je srcá,
Ali orlu v rop zapala
Slika je ljubezni tá.
Ob vso srečo zdaj sem jaz!
Ko ob mēni je skakljala,
S pérjem lica mi pihljala,

Vračal se je prešli čas.
 Znamenje bil ptič je dobro,
 Da ga prstan ni svetál
 Kitil, ki ga on mi dal.

Recitativ.

Gomec.

Otožna, vender krasna
 Tam sedi —
 Blesteče ziblje se po belem vratu
 Val zlatih las!
 Prav vidim li? — Njen jok!

Gabrijela.

Moj Gomec!

Gomec.

Gabrijela, čemú jok tvoj?

Gabrijela.

Ah, mēni vse je zdaj odvzeto!

Gomec.

Dej, kakšna ti žalost, ki neznana mi,
 Srcé zvestó teži?

Gabrijela.

Golobče tvoje, tolažba mi, odvzeto je!

Gomec.

Li možno? Kaj tolika zavist
Njih je, da so golobče ti vzeli?

Gabrijela.

Motiš se! Le ôrel vzal je
Pred mojimi očmi, na vrh gorâ je letel ž njim;
Zamán roké sem vila svoje — ah!
Z golobom tem odvezeta jedina, zadnja
Rádost mêni.

Gomec.

Ne žáli se!

Gabrijela.

Kaj misliš li?

Gomec.

Poslednje naj poskusim še, kar
Mêni angelj sam je položil v dušo.
Slušaj me!

Št. 2. Duet.

Gomec.

Gnal užaljen svoje črede
Tja sem k viru v jelšni breg,
K tlâm povešal sem poglede,
Gledal ném valovja beg.
Potnika ni bilo zreti,
Ni zefir se čutil veti,

Molk skrivnosten vladal krog,
Zibal v sèn je pisan log.

Gabrijela.

Oh, kakó mi bol pekočo
Čuti moje ž njim srcé,
Prazno sreče dušo vročo
In brez nádej čutim žé.
Le naprej!

Gomec.

Kar se v okrogu
Skozi gozd, po pustem logu
Lovcev je oglašal rog,
Ki streljali so okrog.

Gabrijela.

Kaj je bilo?

Gomec.

Naznanili
V hipu so pastirji bili:
»Čujte, lov cesarski je,
Ki naznanil včeraj se.«

Gabrijela.

Mislili smo, da gospod
Naš je daleč proč od tod.

Gomec.

Princ prišel je v óno stran,
Vsem ljudem kot dobri znan.
S srčnostjo ljubezni kar
Jaz odkril mu bom željó ;
Kógar greje takšen žar,
Zgladi ostro si stezó.
Môrda bom veselje motil,
Vender tja se bom napotil,
Da bom zmagal ali pal.

Gabrijela.

Drzne si stvari se lotil,
Gledi, da ne boš se zmotil —
Bodeš li pred njim obstál ?

Gomec.

Dèkle, nehaj se solziti,
Sôlze so le prazna stvar,
Naju more on združiti —
Upa vzhaja svètli žar.

Gabrijela.

Ne, več nečem se solziti,
Sôlze so le prazna stvar,
Naju more on združiti —
Upa vzhaja svètli žar.

Obá.

Na pradede blage njega
Spomnil bodem (bode) vnuka tega;
Ako princ je kot očetje,
Bode nama dal zavetje,
Naju združi večna vez,
Ščit bo nama blagi knez.

Recitativ.

Gabrijela.

Ah, ko bi mogla ž njim! Zaupam jaz
Čuvaju se ljubezni. — Vidim prav?
Kdo hodi li po vrhu strme gôre?
Saj v záton solnce ni še palo,
Že se vračajo trinogi mi. —
O Bog! Kakó zdaj osamela stopim
V stan ta in včera nisem še
Takó. Golobče moje ni
Plen bilo še orlu; čuva
Môrda angelj nedolžnost roparske roké?

Lovec.

Bogú na čast, tu kažejo se hiše!
Dogodba čudna to, nezgoda ne. —
Kaj vidim tam? Ne vara me okó?
Resnično, dete, kakor roža krasno,
Ki svêtlokodravih je las bogato!

Dobil najlepšo srno v lôzi sem.
 Zaklâd zgubljen, prav kot v pravljicah starih,
 Odbegnîla očém, kot jelen bajni —
 Tu svèt veljaj! — He, lépo dèkle, slušaj!

Gabrijela.

Nebó, pomoč!

Lovec.

Ne boj se pred menój!

Gabrijela.

Kdorkoli si, moj dvom mi ti oprôsti,
 Ko pred máno pomagalec si,
 Zdaj mislim jaz, da čudeži godé se —
 Golobče je, ki orlu bilo v krempljih!

Lovec.

Li možno je?

Gabrijela.

Najslaji mi, poslednji je zâklad moj,
 Ko ôrel mi golobče vzel,
 Srebrn mu prstan kitil vrat.

Lovec.

Ni treba — to okó nikdár ne vara.

Gabrijela.

Golobče, lêti, jaz grem za tebój!

Lovec.

Nedolžno, glej, se veselí! Duhá čuvaja je
Zabila.

Gabrijela.

Povejte mi, prijazni vi gospod,
Kakó ste brez perotij golobče mi
Prinesli sèm z višav?

Lovec.

Zašèl, a na visoki skali
Našèl na robu poleg sebe sem
Gnezdo orlovo. Zagrabil že sem puško jaz,
A vender nisem se odločil,
Da strelil bi, ker ôrle rad imám.
A ôrel, ki se vstrašil je glasú,
Poletel v zrak je in popustil plen svoj.

Gabrijela.

O, čast Bogú!

Lovec.

Poiskal sem goloba
In pot zajedno našel v ta sem dol.
Povej sedaj, dekletce: stan tvoj tu?

Gabrijela.

Pri mojem strici. Umrl mi je oče!

Lovec.

To stanovanje?

Gabrijela.

Zapuščeni grad iz časov še,
Ko Mavri tod so bili;
To pravi se, da Abenceragi
Sežgani bili v njem, kraljica pa,
Ne vem, če je.

Lovec.

Dà, dà, mogoče je!

Gabrijela.

Potem so roparji vánj pribežali,
Sedaj pastirji sebi v stan odbrali
Nevihti v bran. —
Vi govorite zdaj.

Lovec.

Povej mi ti, kaj rada li bi znala?

Gabrijela.

To znala rada bi, kdo ste, gospod.

Lovec.

Od srca rad, tu ni veliko reči.

Št. 3. Romanca.

Lovec.

Vladarjev sem ponosni strelec jaz,
 In daleč je moj rôdni grad slovêč;
 Če nimam nič kot puško, vranca, meč,
 Po volji devam vender vsak sem čas.
 Pogledi tujca tudi ti ljubó,
 Ki v ljúbo tebi pot prešêl strmó.
 Ko se privije ti golób kroták,
 Spomin na lovca zbúdi se sladák!
 Usoda me bo gnala skoraj proč,
 Nikdár življenja ne miruje lov,
 Na té pa mislil lovec dan bo, noč,
 Četudi zabiš ti obraz njegov.
 Udal nikdár ne bom se čaru zmot,
 Ko spet prišêl na trnjevi bom pot.
 Ko se privije ti golób kroták,
 Spomin na lovca zbúdi se sladák!

Št. 4. Récitativ, scena in duet.

Lovec.

Zdaj želel bi, da bi mi ti kosilo
 Pripravila.

Gabrijela.

Z ovočjem, kruhom ti postrežem,
 Z mlekom jaz lahkó sedaj.

Lovec.

Če ta ti hrana rožno barva lica,
Ž njo lahko zadovoljen jaz sem lovec.

Lovec.

Kak žar očij! To jasno čelo!
Nedolžno sije nje okó.
Da strelec jaz sem v tej dolini,
Deklè to moje, puška moja ta,
Odšel zarano bi vesel
In vrnil bi se spet z večernim mrakom.
Našel bi čakajoč jo mène,
Pozdrav bi bral iz jasnih nje očij,
Rekoč: Glej, tu sem zopet — in pritisnil
Na srce jo !

Gabrijela.

No, tu sem zopet!

Lovec.

Oj, ti!

Gabrijela.

Vprašala bi vas nekaj,
A se ne upam.

Lovec.

Kaj?

Gabrijela.

Vi ste pri dvoru?

Lovec.

Ej, kaj to dé?

Gabrijela.

Slušajte me!

Poznate li vi princa?

Lovec.

Jaz? Malo res. Osobno namreč ne!

Gabrijela.

To prav mi je! Od daleč solnca glejte,
A molčite! Zasluži prestol on?

Lovec.

Kaj vprašaš ti? Kdo naju presoditi
In to brez mislij more odločiti?
Kaj hotel ni? On sin kraljevi je!

Gabrijela.

To mar mi ni. Je li pošten in blag,
Pošten in blag, kot splošno govori se?

Lovec.

To znam, da je resnično poštenjak —
Prestopek pa njegov vsak potrpi se.

Gabrijela.

To je izvrstno!

*Lovec.**

Kaj k njemu greš?

Gabrijela.

Četudi grem.

Lovec.

Potem ti svèt dam tak,
Da si oprezna, kar se koli dá.
Ker princ naš lepe deve rad imá.

Gabrijela.

Za tó so druge! — Če za ljud je vnet,
Je li jednak mu vitez ali kmet?
Li bode, kadar v ráko ponesó ga,
Za njim sirota jokala uboga?
Povedite!

Lovec.

Kar more in kar zná, jaz menim, dà! *

Gabrijela.

Kaj vam je, dobri mož?

*) Besed od * do * ni v partituri.

Lovec.

Poglèd me tvoj užgal je,
Kot néba svètli žar,
Okó mi mrak obdal je,
Zadel me ognja vdar.

Gabrijelu.

Jaz nisem vas užgala,
To dobro vém — nikdár,
Končana bodi šala,
Če ne, pobegnem kar.

Lovec.

Dekletce ti, sedaj jaz vprašam naj!

Gabrijela.

Le brž!

Lovec.

Kaj iščeš pa, povej srčno,
Pri princi ti? Trè li te žalost, kaj?

Gabrijela.

Težko povém, a če je že takó —
Gospod, vi li kaj ljubite?

Lovec.

Jaz? Ne!

Gabrijela.

Sevé, zdaj teža je!

Lovec.

I nù, saj da se kaj dobiti!

Gabrijela.

Pri mênì je končano tó.

Lovec.

Oj, srce svoje mi odkrij ti!

Gabrijela.

Posluh: jaz snubca ímam dva!

Lovec.

Kaj? Dva?

Gabrijela.

A jeden le bo moj.

Lovec.

Takó, zdaj sled dobil sem koj.

Gabrijela.

Moj pravi k princu prosit šel je,
Da naju krepko branil bó.

Lovec.

Završil bom, kar on začel je
Tvoj váruh sem, tu na rokó.

Gabrijela.

Poznate princa vi takó,
Da smem verjeti vam le-tó?

Lovec.

Oj, srce ti, radúj se zdaj,
Princ rad storí mi marsikaj. —
Jaz moram drugemu jo dati,
Ta roža záme vzrasla ní;
Srcé začenja trepetati,
Ko v krasne gledam ji očí.

Gabrijela.

Smém se li nádeji udati?
Da je pošten, kažó očí;
Srcé začenja trepetati —
Res bode li, kar govórí?
Gospod, otožni ste — težkó
Obljubo izpolniti bó?

Lovec.

Poglèd me tvoj užgal je i. t. d.

Gabrijela.

Jaz nisem vas užgala i. t. d.

Št. 5. Kvintet.

Vasko.

Nazaj!

Lovec.

Predrznež, se li smeš lotiti?

Vasko.

Lotiti?

Ambrozijo.

Ha, nevesta, znajte, je!

Vasko.

Kaj takega vé Španjec pokoriti!

Lovec.

Kaj ta je pravi?

Vasko.

Kaj? Tak znana žé?

Pedro.

Dovòlj!

Vasko

Z znamenji hčeta govoriti?

Ambrozijo.

Ti notri brž!

Vasko.

Ti pa odpravi se!

Lovec.

Besedo rečem le —

In vi — ne, ne!

Kdo vstaja zoper mène?

Vasko.

Ti misliš pač, da nas je puške strah?
Trijé in jeden!

Ambrozijo.

Žvižeg moj prižêne
Iz gozda semkaj hlapcev roj na mah?

Vasko.

Proč, proč!

Lovec.

Le mir ji daj!

Gabrijela.

Bodite mili!

Želeli ste, da bi vas pogostili.

Lovec.

Takó — že prav, že prav!
Stvarí je konec zdaj.
Jaz sem zašel, rad bil bi tu čez noč.

Vasko.

Glej, glej!

Gabrijela.

Naj bo!

Vasko.

Mi gostov ne želimo.

Gabrijela.

Pokòj! — Vladarjev je služabnik tó.

Vasko.

Naj bil bi sam, mi ga le ne trpimo.
Dovòlj je zdaj!

Lovec.

Jaz steljo vam hčem plačati dragó.

Vasko.

Zlatnikov mošnja, kras njegov blesteči
Ustavljata mi jeze moč,
Dovolim ti, z ležiščem mu postreči —
A jutri šel ne bode proč.

Ambrozijo. Pedro.

Zlatnikov mošnja, kras njegov blesteči
 Ustavljata mi jeze moč,
 Davoli ji, z ležiščem mu postreči,
 Potem naj jutri ide proč.

Lovec. Gabrijela.

Zlatnikov mošnja, { in moj kras } blesteči
 Ustavljata jim jeze moč,
 Dovolil je, z ležiščem { mi } postreči
 A jutri { šel pa bodem } proč.
 { vam }
 { pojdete pa }

Lovec.

Plačilo rad naprej vam dam,
 Če smem pod streho iti k vam!

Vasko.

Nevsmiljenosti pri pastirjih — ní je,
 Za potnika srcé jim vedno bije.

Gabrijela.

Kdo bi besedam tem verjel,
 Da bi le srečno že odšel.

Vasko.

Gospod, krasna je puška tá —
Je li nabita, kažite!

Lovec.

Previden lovec skrb imá,
Orožja on iz rok ne dá.

Vasko.

I no, naj bo! Nikari se jeziti.

Gabrijela.

Tedaj mu smém zdaj postelj narediti?

Ambrozijo.

Saj plačal je!

Vasko.

Čast bo za nas, čast bo za nas!

Gabrijela.

Le v hišo zdaj, gospod, prosim vas.

Lovec.

Kakó obraz žarí se,
Ko gledam jo ljubó —
Ljubezen, ki budí se,
Zatiram le težkó.

Ljubiti pastarice
 Ne more žlahtna kri;
 Kreposti v bran z desnice
 Močjó junak živí.

Gabrijela.

Kakó obraz žarí se,
 Ko gleda me ljubó,
 Bojazen, ki budí se,
 Zatiram jaz težkó.
 Vse pride do resnice,
 Če s knezom govori —
 Junak z močjó desnice
 Za mène vse storí.

Vasko.

Kakó obraz žarí se,
 Ko gleda jo ljubó,
 Ljubezen, ki budí se,
 Zatira on težkó.
 Stvar jasno je zaključil,
 V dolžnosti pa možá
 Moj nož ga bo poučil —
 On Španjcev ne pozná.

Ambrozijo. Pedro.

Kakó obraz žarí se,
 Ko gleda jo ljubó,

Ljubezen, ki budí se,
 Zatira on težkó.
 Stvar jasno je zaključil —
 V dolžnosti bo možá
 Že Vasko ga poučil —
 On Španjcev ne pozná.

Št. 6. Kvintet in zbor pastirjev.

Gabrijela.

Gospod moj ljubi, sédite,
 A brez srdú — to védite.

Lovec.

Ko ti okó večérni svit obhaja,
 Ti Vila si, ki čašo mi podaja;
 A prej pokusi ti, lepó deklè,
 Takó pri rožnih ustnah šega je.

Vasko.

Kakó se je on zdaj spokóril,
 Usodi temni je zapal.

Ambrozijo. Pedro.

Nikdár se gost ne bo umoril,
 Ki bo pri nas čez noč ostal.

Vasko.

Pomišljate? Prav, sam jaz čin storím;
Poljubil jo — zató ga umorím.

Ambrozijo Pedro.

Pogreznil on nas bo v pogubo,
Pekèl plamtí v njegà očéh;
Zlató sicer je mêni ljúbo,
Umòr pa zdí se mêni greh.

Lovec.

Nebó krasé oblaki zlati,
Cvetòč, prijazen tu je svet,
Vštric sebe daj mi počivati,
Da vživam slast, kot váruh čred.

Gabrijela.

Strah vzbuja Vaskov pôgled mêni,
Že mnogih kriv je hudobíj,
Strah me vznemirja nezrečeni,
Opasnost tujcu tu pretí.

Zbor.

Hití korák z višave
V prijazno nam raván,
Nas pesmi kot pozdrave
Gasneči sluša dan.

Lovec.

Hití korák z višave
 V prijazno jim raván,
 Njih pesmi kot pozdrave
 Gasneči sluša dan.

Zbor.

Tožbé so vse nam tuje,
 Pastir ob čredi čuje,
 Kar zdaj ga veselí,
 Nov dan mu ponoví.

Gabrijela.

Kar zdaj jih veselí,
 Nov strah mi le budi.

Št. 7. Vokalni zbor in ensemble.*Zbor.*

Lovca lepega tu glej!
 A od kod, kdó nam povej?
 Njega stas — kakó krasán je,
 Kot vladarjem da odbrán je;
 Kaže v tej obleki tú,
 Da je žlahtnega rodú.

Št. 8. Ensemble.

Gabrijela.

Recite mu: Dobro došel!
 Dajte mu v pozdráv rokó,
 Da nezgodi bode prošel,
 Ki pretila mu takó.

Zbor.

Recite mu: Dobro došel!
 Bratsko mu v pozdráv rokó;
 Da od tod ne bode prošel,
 Vsak pozdravi ga srčnó!

Lovec.

Ako sem vam dobro došel,
 Bratsko vam podam rokó;
 Oh, kakó od vas bi prošel,
 Pustil lépo zêmljo tó.

Zbor.

Da od tod ne bode prošel,
 Vsak pozdravi ga srčnó.

Vasko.

Níkdar nam ne bode prošel,
 Mêni pade on v rokó!

Lovec.

Dekletce drago,
Da kosilo delo
Bolj mēni bo, spev mi vesel zapój!

Gabrijela.

Da gostu mine čas veselo,
Glasnó spev torej zvēni moj!

Ambrozijo.

Poj mu romanco
O Mavrov gradú.

Gabrijela.

Če hočete, naj torej bó,
A poleg pojte vsi lepó!

Št. 9. Romanca.

Gabrijela.

Kdó v Mavrov starem grádu,
Ko zbor duhov bedí
Ob vihre besnem jadu
Vzdihuje poln bolí?
Kdo je, ki tare ga bolest?
Fatima — ta vzdihuje,
Ne utolaži se;
Nobenemu ni tuje,
Da to kraljica je.

Zbor.

Fatima — ta vzdihuje,
Ne utolaži se;
Nobenemu ni tuje,
Da to kraljica je.

Gabrijela.

Soprojg nji drag ubit je,
Rop deca je, prestol,
Zasmeh našló upitje
In našla nje je bol
Zasmeh nje našla le je bol.
Prišli plemenitaši
Junaškega srcá
V pomoč kraljici naši,
Vsegà jo rešit zlà.

Zbor.

Prišli plemenitaši
Junaškega srcá
V pomoč kraljici naši,
Vsegà jo rešit zlà.

Gabrijela.

Grad truma je oblegla,
Osvétila se tam,

Kar z mečem ni dosegla,
 Sežgal je bakelj plam.
 Potem pa se podala
 Fatima v samostan,
 Tam žitja smrt končala
 Kraljici Mavrov dan.

Zbor.

Potem pa se podala
 Fatima v samostan,
 Tam žitja smrt končala
 Kraljici Mavrov dan.

Št. 10. Finale. Ensemble.

Lovec.

Tvoje óko črno-milo
 Čézme tajno moč imá,
 Tvoje petje prebudilo
 Rádost novo je srcá.
 Če v turnirji bojeval se
 Za roké bi tvoje dar,
 Viteza bi jaz ne bal se,
 Bodi mlad kdó ali star.

Vasko. Ambrozijo. Pedro.

Roka se bo maščevala,
 Čast namera mi postala ;

Gleda jo takó strastnó —
 Vzel nevesto $\left\{ \begin{array}{l} \text{mojo} \\ \text{svojo} \end{array} \right\}$ bó.

Gabrijela.

Biti mi srcé začenja,
 Njih je maščevanje sklep,
 Če rešnica bom življenja
 Njemu, čin ta moj bo lep.

Zbor.

Že bojí se Gabrijela,
 Če se bliža tujec ji,
 Vaska dušo strast prevzelo —
 Maščevanja on želi.

Št. 11. Končni zbor.

Vasko. Ambrozijo. Pedro.

Kadar luč ugasne dneva,
 Ko bo v miru spal nočí,
 Strast, ki v mênì prekipeva,
 Čin krvavi izvrši.
 Ker se drznil poljubiti,
 Žitje mora izgubiti;
 Kadar dan se spet zazná,
 Mrtvega dobé možá.

Gabrijela.

Prsi mēni strah preveva,
 Ker je tujec v stiski zli,
 Up mi duše ne ogreva,
 Da nesreči ubeží.
 Sklep v njih prsih žije skriti:
 Njega skrivno umoriti —
 V nôči temni kraj je tá
 Res ópasen za možá.

Lovec.

Kaj li prsi strah preveva
 Nji, ki vzela mi močí,
 Kadar si očij nje seva
 Željni pôgled moj želí?
 Hotel sem jo poljubiti,
 Sèn s poljubom osladiti —
 Kakor angelj iz nebá
 Vlada v sredi mi srcá.

Zbor.

Že večerni zvon odmeva,
 Svet objemlje mir nočí,
 V zvezde se nebó odeva,
 Sladkih sanj si vsak želí.
 H gostu, sèn nebá, prihiti,
 Pôkoj daj mu osladiti,
 Dôkler spet izza gorâ
 Vstane zlata luč nebá!



Drugo dejanje.

Št. 12. Arija in zbor.

Gomec.

Čegava last tam konj je oni,
Ki ob drevó privezan je?
In psa sta poleg, z lajanjem na kvišku
Ob skali spenjata se strmi.
Mordà se upal lovec na goró,
Mordà že v brézdnu smrt je našel svojo?

Arija.

Kaj naj storim? Vsi upi moji krasni
Zamán, moj zmoter daleč je od tod!
Kje li je princ? Kdo stvar mi to pojásni?
Izgrešil že sem môrda pravi pot.
Moj zmoter daleč je ostal od tod.
Prav čujem li? Od ône mi goré
Glasovi semkaj lovskih rog zvené,
In brze jezdece zrém prihajaje,

Ki v noči tej luč bakelj svit jim daje.
 Odsedajo in plezajo srčno,
 Kot da peròt njih vodi jim nogó.

Zbor.

Čuj pasji glas.
 Up vstaja v nas.
 Ki bodi zvest poslèj!
 On biva tod —
 Zdaj svètel pot
 Nam je — naprej, naprej!

Gomec.

Kaj konja iščete mordà?
 Pojasnim rad vam od srcá:
 Šel gôri je na strmi pot,
 Psi sled vam kažejo od tod.

Zbor.

Za njim, za njim na strmi pot,
 Psi sled nam kažejo od tod!

Gomec.

Stojte še!
 Zamán bi sámi se trudili,
 Če levo breg vi obhodili,
 Zazrli bote stari Mavrov grad,
 Med tem ko jaz, ki pota vešč sem,

Naslanjam na mladeniško se moč.
 Pri onem gradu vidimo se zopet,
 Tam najdemo sodruga, ki ga iščete.

Na svojó se moč opiram
 In v pomoč Boga oziram,
 Po kamniti poti tej
 H gnezdú orla brž naprej!
 Čez prepade hočem iti,
 Zášlemu v rešitev priti;
 Princ za hrabrost mi srcá
 Gabrijelo pôtlej dá!

Zbor.

Da bi dobro ti uspelo
 Započeto drzno delo!
 Princ za hrabrost ti srcá
 Častno pôtlej plačo dá!

(Izpremembra.)

Št. 13. Vstopni akt in recitativ.

Vasko.

Recite zdaj, gospod,
 Če se jezite še na nas?
 Resnično je, da ni pastir
 Najlepšega vedenja vedno,
 A smo pošteni, to je res!

Lovec.

To je dovòlj! Čas ni bil mêni dolg:
Mladenke lépe sladka pesem je
Čarôbno rádost lila mi v srcé.

Vasko.

Tu vstopite! Kar hiša dobrega
Imá, lepó vam ona s tem postreže!
Sladák vam sèn! A če bi kaj začuli,
Ne bojte se, pri nas je skoraj dan!
Sladák vam sèn!

Lovec.

Do jutra, jaz to upam.

Vasko.

Če drago vam, saj brez skrbí ste tu.

Št. 14. Scena in arija.

Lovec.

Noč krasna je, zvezd svetijo se trume,
Goré kažó se kakor velikan,
Kdo bi iskál me tu v daljavi šume
Pastirjem gosta, proč od družbe stran,
Tu v Mavrov gradu, ki je pust, temán?

Arija.

Zares dogodek tá je záme,
 Zeló vesel sem zdaj ga jaz;
 Kakó strašné so stene sáme,
 In njih že bleđi, stari kras.
 Bog zna, če res Abanceragi
 Tu izgubili život dragi?
 Tam temna stena kaže ognja znak,
 Kri njihovo tá môrda pil je tlak.
 Duhovi, pôkoj naj vam bó!
 Če prišli bi, se ne bojim:
 Roké čisté, srcé čistó —
 To silen strah duhovom zlim.

Kot reka čas hití,
 Ki v večnost se gubí,
 Krasú vsa moč zamrè,
 Samó le jedno ne
 Iz onega svetá,
 Od jasnega nebá,
 Mir seli se ljubó
 V srcé, ki je čistó.

K pokoju zdaj! — Ne vém, kakó mi je —
 Prav truden sem, vznemirja me plahota;
 Kaj to li je? Lic njenih li lepota?
 Poljubil sem jo jaz na lice le!
 Če v sanjah zrèm podobo nje ljubó,

Potem naj dolgo sèn mi ne izgine,
 Ker slajih sanj nikdár ne da nebó.
 Le spì, srcé, moj zàklad, spì sladkó!

Št. 15. Romanca.

Gabrijela.

Tiho veje, pada jasna
 Rôsa krog, temè bežé,
 Alkacorja pesem glasna
 Čuje se, ko k ljubi gré.
 In raduje nje srcé se,
 Sluša Murov glas iskrén,
 Sôlze bridke njé sušé se,
 Ko je blizu ljubec njen.
 Toda prej ko noč izgine,
 Pojde on od teh zidóv,
 Rano ga čez hrib, doline
 Nese iskri konj njegov.
 Sôlze njé poizgubé se,
 Ko se zlati dan vzbudí,
 Veselí pa njé srcé se
 Zopet tihe polnočí.

Št. 16. Recitativ.

Gabrijela.

Gospod, vzbudite se!
 Rešiti moram vas.

Kaj še ni vzbujen? Ne čuje me!
Iz zida kamen tá naj ga vzbudí.

Lovec.

Kaj je? — Kaj, vidim prav? Ti k mêní greš?

Gabrijela.

Pastirji umoriti vas hoté.

Lovec.

Ti sanjaš le!

Gabrijela.

Ah, ne! Le čujte me, v korist vam bo!
Pripravili so že sekiro, da bi
Ž njo vas umorili. — Morilce čujte!
Pomoč vam dobim. — Nebó vas
Čuvaj! — Naglo moram stran.

Lovec.

Brez vzroka ni ji sumnja ta!
Moj Bog, zatvorjene so duri,
Ugasnjena svetilka
Vender meseca je jasen svit.
Če lovec pa — pogumni on junak —
Še puško imá — a Bog moj, kaj je to?
Cev mokra je in kremen odbit,
Da te imám! Mordà je tu zapah?
Zdaj za naskok jaz varen sem!

Kvartet.*Lovec.*

Le vèn, ti meč, kot gad strupén! —
 A koji je? Dà, dedov Damascén.
 Le sem, lupeži, če želi me kdó,
 Jaz sukati znam meč z drznó rokó.

Pedro.

Vse tiho je!

Vasko.

Ničesar ni čutiti!

Ambrozijo.

Zdaj tiho dajva zanjko mu oviti.

Vasko.

Življenje laglje vzame se takó —
 Ušel vas strah prepiru bó.
 Hudič!

Ambrozijo. Pedro.

Kaj se je pa zgodilo?

Vasko.

Zdaj lahko se ne bo storilo,
 Pozabil sem — pokoro jaz imám —
 Zapah na starih vratih tam.

Ambrozijo. Pedro.

Usode glas tu govori:
Zločinstva ne storite vi!

Lovec.

Meč dédov tá mi govori:
Po roparjih ne boš pal tí!

Vasko.

Brezumni, mir in čujte me:
Načrt izpremení moj se. —
Odprite mi, gospod, da notri grem!

Lovec.

Že prav, a kaj potem?

Vasko.

Možjé so tú, lepí, čvrstí ljudjé,
Ljudjé vladarja.

Lovec.

Dan je čas za njé.
Krí mojo hočejo preliti,
A sili njih jaz v bran stojim,
In kdor se drzne me raniti,
S tem mečem jaz ga umorim.

Vasko. Ambrozijo. Pedro.

Kri njega hočem jaz preliti,
Naredil konec bodem ž njim,
In če se drznil on bi braniti,
S tem mečem jaz ga umorim.

Vasko.

Le nánj, le nánj! Kdo se bo hruma bal!

Lovec.

Napad ta bodem z mečem kaznoval.
Proč! Še ste prostí,
A poklekníte zdaj mi vsi!
Jaz sem —

Vasko.

Kdor hče!

Pedro.

Kakó, čuj, zove se!

Lovec.

Le bojte se! — Jaz princ sem, vaš vladár!

Vasko.

Plašljivci, vzdignite urnó se,
Sicèr vas zbijem v kóse!

Lovec.

Živòt tvoj smrti je zapal,
Ostró te bodem kaznoval.

Ambrozijo.

Gorjé, gorjé!

Lovec.

Pobegni, ti zločinec!

Vasko.

Zdaj ti si moj! Poslal te bodem v pèklo.

Lovec.

Grob tebi pèklo bó,
Tja pahnem te z rokó!
Ha, lupež!

Gabrijela.

Milost, oj gospod!
Priatelj je, in bliža se pomoč.

Lovec.

Cvet vseh dév!

Gabrijela.

Alkad gré že za máno.

Gomec.

Priateljev vam zbor je zad.

Lovec.

Prav, dečko moj!

Oj, dèkle, ko bi mogel ti vrniti!

Gabrijela.

Če hočete, le prošnje spomnite se.

Št. 17. Zbor lovcev in ensemble.

Zbor pastirjev.

Kaj neki glas rogov nam znači?

Gomec. Gabrijela.

V dol pešci so prišli, jahači.

Zbor lovcev.

Odmeva rog

Čez plan in log —

Tu on gotovo bó.

Le brzo zdaj

Na zlôbe kraj,

V zločincev gnezdo tó!

Kmetje.

Odmeva rog

Čez plan in log,

Kaj tega bo izid?

Od gozda vrô

Možjé urnó,
Okrog je bakelj svit!

Oton.

Vi ste, gospod?

Vsi.

Princ je in naš vladár!

Princ.

Ti za lovca me imaš,
A infant in princ sem vaš,
Pastarici bodem v bran,
Svojim sem ljudem udan.

Gabrijela. Gomec.

Lovec zdel se on je nam,
A infant in princ je sam,
Pastarici bode v bran,
Blag je in ljudem udan.

Zbor.

Lovec zdel se on je vam,
A infant in princ je sam,
Rad odpušča on ljubó,
Blagega ljudje kličó.

Št. 18. Tercet in končni zbor.

Princ.

A k tebi zdaj preblaga! — Srce moje,
 Ki angelj varuh bilo ti si moj,
 S pomočjo té živòt sem čuval svoj,
 Kakó zvestosti jaz poplačaj tvoje?
 Ljubó za tujca si skrbela,
 Svareča me, da ôgni smrti se,
 Ti blaga si — več tu ne boš živila,
 Drugod naj roža nežna ta cvetè!

Gabrijela.

Gospod, tega sem pastirja si izbrala.

Princ.

Je li tá pravi?

Gabrijela. Gomec.

Oj, ne loči te ljubezni,
 Srečen naj pastir živí;
 V tihem dolu cvète roža,
 A drugod se zamorí.

Princ.

Čarno glási se ljubezen:
 Brez ljubezni sreče ni;
 Na ta dol, kjer je cvetela,

Mislil bodem žive dní. —
Hočeš torej ga?

Gabrijela.

Jaz ljubim ga.

Princ.

To jaz hotel sem znati.

Gabrijela. Gomec.

Ljúbo glej sedaj,
Kar sreča je zvezala,
Pôtlej tukaj raj
Že bova uživala.

Princ.

Misel na ta kraj
Zvestó bo v duši mi ostala,
In vánj nazaj
Ljubàv pozdrave pošljala.
Ne skrivam ti srcá slabostij svojih —
Ljubezni se jaz odpovem,
Na mestu rana bode vender tem.
Obá zdaj z Bogom! Srečna mi obá!
Kot hvale znak verižica je tá,
A vama lepo bode doto
Prinesel jutri zvesti Oto.
Spomin na mé pri vama moj bo del!

Gabrijela.

O, blagi princ!

Vsi.

Čast Habsburžanom, čast!

Princ.

Prijatelj moj, le konje sem —
Jaz mislil bom nazaj.
Izgubil jaz — pastir dobil
Iz rok usode zdaj.

Vsi.

Z besedo knez, s svojó rokó
Blag. mil je on povsod.
In deželé cvetó lepé
Cesarski cvêti rod! —



